

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἕξη
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰκοσιῆξ Αὐγούστου,
καιρὸς τοῦ νέου μούστου.

Πενήντα πέντε σὺν ἐνιακόσα,
κι' ἡ Ρουμανία ξαναλυσσῶσα.

Μὰ τετράστιχη ρίμα 'στοῦ Γαρέφη τὸ μνῆμα.

Τὸν λεβέντη Πηλιορείτη, τὸν Γαρέφη μὴν τὸν κλαῖτε,
ποῦφαγε δὴδὸ παλαιοσκόλους κι' ἔπρεσε πρὶν φάη τρίτο,
μὰ καὶ σεῖς μὲ τοὺς γονεοὺς τοῦ δίχως δάκρυα νὰ λέτε :
παίει κι' ἄλλος μας λεβέντης, ἡ Μακεδονία ζήτω.

'Στῶν Ἀρχονδζάρηδων τὸν Ἡγεμόνα, ποῦ μ' αἵματόδρεκτη πηδᾷ Κορῶνα.

Ὁ καῦμένος ὁ Βουρβόνος παραλύσσαξε κι' ἀφρίζει
καὶ τὸν Πατριάρχην βρίζει,
γιατὶ τοῦστειλ' ἕνα γράμμα καὶ σκληρὰ συκοφαντεῖ
τὸν λαὸ τῆς Βουλγαρίας μὲ τὴν ψευτολεοντεῖ.

Τὸν καῦμένο τὸν Βουρβόνο, τὸν καῦμένο τὸν Κοβοῦργο,
νὰ πειράζουν τὸν λαὸ τοῦ καὶ νὰ τοῦ τὸν λένε κακοῦργο.
Πῶς ὕβρισθη κι' ὁ λαὸς σου, ποῦναι τῶν λαῶν ἡ κρέμα,
καὶ τῶν ἱπποτῶν ἱππότης,
κι' ἔχει κι' ἱστορία πρώτης
δίχως στίγμα, δίχως αἷμα ;

Πῶς, καλέ, γιὰ τὸ λαὸ σου στόμ' ἀνοίξανε θρασὺ ;
νὰ σὲ χαίρεται κι' ἐκεῖνος, νὰ τὸν χαίρεσαι καὶ σύ,
κι' ἀσπασμούς γιὰ τοῦτον δέξου τοῦ Καρόλου τῆς Βλαχίας,
ποῦ κι' αὐτὸς ξερνᾷ μαζί σου τὸ φαρμάκι τῆς ὀχιάς.

Πῶς, καλέ, κι' ὁ Πατριάρχης ἀπετόλμησε βαρβάρους
νὰ νομίση τοὺς Βουλγάρους ;
Ὅμως σύ, λεπτὲ Βουρβόνε,
καὶ κλεινῶν προγόνων γόνε,

ποῦ μὲ φλόγες Ἀγχιᾶλου λάμπεις 'στὴν Εὐρώπῃ τώρα,
τὸν Ἰωακείμ τὸν τρίτο σὰν μακρόθυμος συχώρα,
κι' ἀπὸ τόσα τοῦ λαοῦ σου κακουργήματα παντοῖα
τίποτα σωστὸ δὲν μένει παρὰ μιὰ συκοφαντία.

Πῶς ὕβρισθη κι' ὁ λαὸς σου κι' ἀναισχύντως κι' ἀσουστόλως,
ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης, ὅπου δὲν ὑπάρχει δόλος ;
Ἐρωτᾷ κι' ἡ λευθεριὰ θλιβερὴ καὶ μαυροφόρα
πῶς κι' ὁ κύριος Πετρώφ ἀπετυμπανίσθη τώρα.

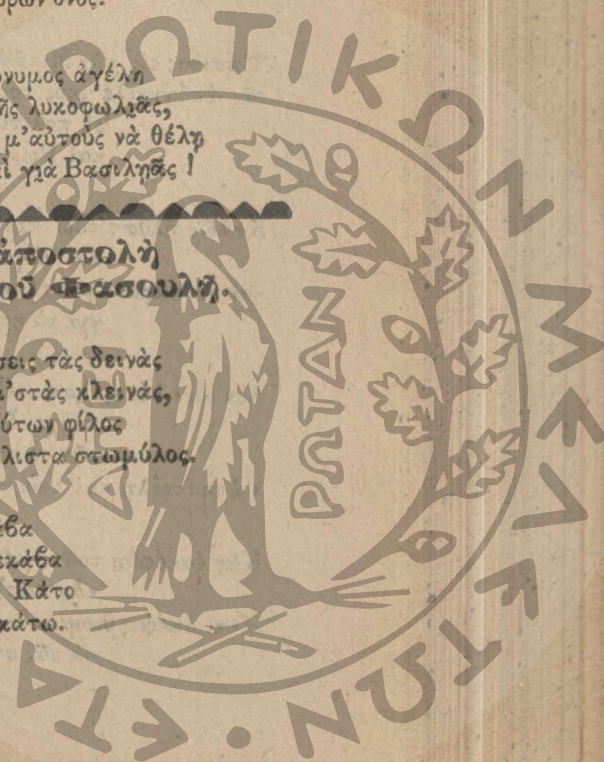
Τὸν καῦμένο τὸν Κοβοῦργο τὸν ἐπείραξαν πολὺ,
τοῦφερε κι' ὁ Πατριάρχης ἄνω κάτω τὴν χολή,
κι' ἔξεμάνη τότε πιά
κι' ἔφησε τὴν ἀνθρωπιά,
κι' ἔλησμήνησε τὸ γένος κι' ἀπὸ κύριος Βουρβόνος
ἔγινε χωρὶς νὰ θέλῃ τῶν Ὀνογουνδούρων ὄνος.

Κρώζει τῶν Κομητατζήδων ἡ δυσώνυμος ἀγέλη
κι' οὐρλιάζουν μαῦροι λύκοι βρωμερῆς λυκοφωλιάς,
κι' ὁ Κοβοῦργος Φερδινάνδος ἄρχισε μ' αὐτοὺς νὰ θέλῃ
καὶ Βασιλικὴ πορφύρα... μούτρα καὶ γιὰ Βασιληᾶς !

Τῶν Ἰαπώνων ἀποστολὴ καὶ γνωριμιά τοῦ Φασουλῆ.

Σὰν ἔμαθε κι' ὁ Φασουλῆς 'στὰς χρίσεις τὰς δεινὰς
πῶς ἤλθαν τρεῖς Ἰάπωνες σπουδαῖοι 'στὰς κλεινάς,
ἐπῆγε καὶ τοὺς γνῶρισε κι' ἔγινε τούτων φίλος
κι' εἶπε τοιαῦτα πρὸς αὐτοὺς τὰ μάλιστα σατωύλος.

Φ.— Τὸν Χοκίμι τὸν Κεμάβα
καὶ τὸν Χίδες τὸν Λεκάβα
καὶ τὸν Γιαρσουβίχα Κάτο
προσκυνῶ πρηνῆς ὡς κατῶ.

Σεις πού'πήρατε παγάνα
τά διάφορα τὰ κράτη
νά σπουδάσετε πολλά.

Καλῶς ἤλθατε στήν μάνα,
πού μαζί με τὸν Κορφιάτη
μέσ' στῆς δάφνης της γελᾷ.

Τὰ διάφορα τὰ μέρη
περιττὸν νὰ μελετᾶτε...
ἐδῶ πέρα' στὸ λημέρι
τῆς εὐκλείας σταματᾶτε,
πούχει ζηλευτὸ Ντοβλέτι
κι εἶναι κράτος γιὰ μελέτη.

Παλληκάρια τοῦ Γαλοῦ,
νὰ μὴν πᾶτε τὴν ἄλλου.
Ἐδῶ πέρα' στήν Ἑλλάδα,
τὴν εὐδαίμονα κοιλάδα,
στάδιον ἀνοίγεται
κι ἀπ' ἐδῶ μὴ φύγετε.

Στὸ Ρωμαϊκὸ τὸ γένος
δὲν ξοδεύεται χαμένος
δ πολυτίμος καιρὸς.

Καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τὸ πολίτευμά του μόνον
μελετᾶτε σοβαρῶς.

Μελετᾶτε, μελετᾶτε,
καὶ με σκέψιν σταματᾶτε
σὴν ἐμβρόντητον μητέρα,
πούχει πλούσιο τραπέζι...
ὅ, τι θέλετ' ἐδῶ πέρα
θὰ τὸ ἔρῃτε, Γραπινέζοι.

Καλῶς ἤλθατε κι' οἱ τρεῖς σας ἐκ τῆς γῆς τῶν χρυσαυθέμων
στὸ καμίνι τῶν πολέμων,
ὅπου συγκλονεῖ τὸν Αἰμόν.

Ἐπαινος εἰς τὸν Μικᾶδον, πού σοφῶς καθ' ὅλα κρίνων,
σᾶς ἀπέστειλε τοὺς τρεῖς σας ἐκ τῆς χώρας τῶν κιτρίνων
σὲ πολιτισμένους τόπους
καὶ Ρωμαῖους ἀσπρόπροσώπους.

Καλῶς ἤλθατ' ἐδῶ πέρα νὰ διασκεδάσετε
καὶ νὰ μᾶς σπουδάσετε,
καὶ νὰ πάρτετε μοντέλα κάθε νόμου, κάθε κλάδου,
γιὰ τὸ κράτος τοῦ Μικᾶδου.

Δὲν μοῦ λέτε, Γραπινέζοι, τάχα μόνος ὁ Μικᾶδος,
πούχει δυνατὸ κεφάλι,
κἂν σὲ τοῦτον εἶπαν ἄλλοι
ν' ἀποστείλῃ καὶ τοὺς τρεῖς σας εἰς τὴν πλάσιν τῆς Ἑλλάδος;

Κἂν ἐσκέφθῃ τοῦτο μόνος στήν σοφὴν του κεφαλήν,
κἂν κατ' ἄλλων συμβουλήν,
εἶναι σκέψις θαυμασία καὶ πασῶν ὑψηλότερα
νὰ σᾶς στείλῃ κι' ἐδῶ πέρα.

Μέσα' στὸν δικό μας τόπο
δὲν θὰ χάσετε τὸν κόπο,
κι' ἂν καθουριστὸς ἄερας' μέρα νύκτα κοπανᾷται
ὁ καιρὸς ἐπὶ ματαίῳ' στοὺς Ρωμαῖους δὲν δαπανᾷται.

Κι' ἀληθινὰ λογίζεται μακάριος κι' εὐδαίμων,
ὁ κιτρινὰ βλαστήματα τῆς γῆς τῶν χρυσαυθέμων,
ἐκεῖνος πού πρὸς ἔρευναν' στὸ κράτος τοῦτο μένει
καὶ πρὸς τελειοποίησιν πάσης σπουδῆς ἐν γένει.

Κύτταξε τὴν Ἀκρόπολιν, καυμένε Γραπινέζοι,
μόνο μ' ἐκείνην κόβουμε τοῦ καθεὸς τὸν βῆμα.
Κύτταξε τὴν Ἀκρόπολιν, Κεράβα καὶ Λεκάβα,
κι' ἄς πάρῃ κάβο κι' ἡ ξερὰ τῶν Γραπινέζων γιλάβα.

Κυττᾶτε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ πέσετε πρηνεῖς...
Ἀπτέρου Νίκης εἶν' ἐκεῖ ναὸς περιφανής.
Τῆς Νίκης τῆς ἐκοίσαμε γιὰ πάντα τὰ φτερά
καὶ μένει' στὸ Ρωμαϊκὸ καὶ νῦν καὶ' στοὺς αἰῶνες...
μὴν τὴν ζητῇτε τὴν ἄλλου τὴν φτερωτὴ κυρά,
κτῆμα' δικό μας ἔμεινε μέσα' στοὺς Παρθενῶνας.

Κυττάξετε κατὰ πλῆκτον τῆς Νίκης τὰ τεμένη...
σεῖς νικηταὶ προσβάλλετε κι' αὐτὴ' δική μας μένει,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τῆς κάνετε καὶ σεῖς οἱ κιτρινάρηδες
κοιμᾶται πάντ' ἀφτέρωτη μες' στοὺς Ρωμαῖους τοὺς Ἀπῶ.

Ὅσο κι' ἂν καλεῖσθε τώρα μάχιμοι πολέμων ἄνδρες,
πλὴν ἐκείνη, προσφιλεῖς,
δὲν πετᾷ περικαλλῆς
στοὺς πολεμιστὰς τῆς Ἀπῶ, πούχουνε γιὰ μάτια χαλκῆ.

Μόνος' στοὺς Ρωμαῖους πηγάινει, πούχουνε κουκουδάκια
καὶ καθ' ὅπνους τὴν ἀκοῦν,
καὶ νικῶμενοι νικοῦν,
καὶ σπαλέταις φορτωμένοι κάνουνε τάχυρα κοιμάτι.

Ἰδέτε καὶ τὸ Στάδιον, μαρμαρινὸν κειμήλιον,
λαμπρύνον τὸ Βασιλείον.
Πατεῖτε γῆν τῶν Ἀθηνῶν,
ἐκεῖθεν μὲν ὁ Παρθενῶν,
τῆς δόξης τὸ Παλλάδιον,
ἐντεῦθεν δὲ τὸ Στάδιον,
ὅπου καὶ ξένοι Βασιλεῖς ἤλθαν αὐτοπροσώπως
κι' ἐκάθισαν' στοὺς θώκους του... ψυχούλα μου τί τύχη!

Ἴτε καὶ σεῖς νὰ δρέψετε χλωρὸν κοτίνου κλάδον,
καὶ πῆτε σᾶς παρακαλῶ' στὸν κύριον Μικᾶδον
εἰς προσεχεῖς Ἀγῶνας μας τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
κι' ἐκεῖνος νὰ τιμήσῃ,
νὰ πάρῃ σὰν τὸν Ἀνακτα τῆς φίλης Ἀλιδόνας
ὅσους ἐπιθυμήσῃ
τῆς Ἀλτεως κοτίνους
νὰ δώσῃ' στοὺς κιτρινάρηδες.

Ἐσεῖς οἱ κιτρινάρηδες, οἱ τόσον δοξασμένοι,
ποτέ σας δὲν θὰ νοιώσετε τί πράγματι σημαίνει
ἕνας τοιοῦτος κλάδος
ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος.

Ρωμαϊκὸ σιγλήρι
στὸν Βουρβόνον τὸ κλάδο.

Τὸν κοτίνον ζήτημα σπουδαίως μελετᾶτε
ὅσο γι' αὐτοὺς τὸν Ἀνακτα τῶν Ἀγγλων ἐρωτᾶτε,
ὅπου με τοὺς κοτίνους μας νυχθημερὸν τυρδάζει
καὶ γιὰ θαμνῆτα τιμαλφῇ' στὸ στέμμα του τοῦ βάζει.

Καὶ τώρα στὸ Μαριμβάδ χαρὶν αὐτῶν καὶ μόνον
τὸν θεοδάνδον' μίλησε, τὸν εὐγενῆ Βουρβόνον,
καὶ τοῦπ' ἐπὶ τῇ θηρίᾳ σου νὰ πῇς τὰ σαρκοδόρα
καὶ ἀρρωσταῖ' στοὺς Ἑλλήνας καλλίτερο' ἀπὸ τώρα.

Σεῖς πῶς εἰμαι συγγενὴς στενότατος μ' ἐκείνους,
καὶ αὐτοῦ μοῦ' χάρισαν κι' ἕνα σωρὸ κοτίνους,
ὁ Στάδης τὸν εὐχέθηκα σὰν τῶν Τζῶν-Μπούλ νὰ γίνῃ
μεγάλος ἐν εἰρήνῃ.

Ὡ σεῖς τῆς Ἀπῶ παιδιὰ γενναῖα,
καλῶς σᾶς βρῆκα, κι' ἀκοῦτε νέα.
Μὰ κι' ἡ Βουλὴ μας δὲν λειτουργεῖ,
κρίμα κι' ἐκείνη πού τὴν ἄργεῖ,
καὶ δὲν θὰ πᾶτε' στὰ θεωρεῖα
νὰ δροσιθῇτε με ρητορεία.

Τόσα τεμένη μένουσιν κλεισμένα,
κι' ὁ Βασιλεὺς μας λείπει' στὰ ξένα,
καὶ τώρα κάνει κι' αὐτὸς ἐκεῖ
τὴν διαίτᾳ του τὴν τακτικὴ.

Τὸ κράτος ὅμως δρᾷ καὶ κινεῖται
κι' ὁ Κόντης ῥέθει με τὴν δουλειά,
κι' ἔξῃ χιλιάδες Αἰῆ-Λε-Μπενίται
φώναξαν ζήτω τοῦ Βασιλέως.

Ἀλλ' ἂν ὡς ἐκ τοῦ κύσωνος ἀργοὺν τὰ Βουλευτήρια,
κυττάξετε, περκαλῶ, τὰ τόσ' ἀφοδευτήρια,
ὅπου κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου
με λύσανε κατὰρῶμενος' τὰ τέρατα τοῦ Κρούμου.

Κυττάξετε τὰ θέατρα, τοὺς κώμους, τὰς θαλάσας,
κυττᾶτε καὶ τοὺς πρόσφυγας τοὺς ἐκ τῆς Ρωμυλίας,
πού' κάηκαν τὰ σπῆττα τῶν κι' ὑπέφεραν μαρτύρια,
κι' ἐμεῖς ἐκάνουμε γι' αὐτοὺς πολλὰ συλλαλητήρια,
καὶ διεμαρτυρήθημεν ἐντόνως' στὰς Δυνάμεις,
κι' ἐκεῖναι μᾶς ἀπήντησαν δι' ἀνοικτῆς παλάμης.

Καθ' ὅλον ἀγαχάκησεν τὸ σπῆτος μας πῆξι,
καὶ δέσθε τοῦ Βουρβόνα σας καὶ σεῖς οἱ Γραπινέζοι
νὰ σφάζουν κι' ἄλλους Ἑλλήνας οἱ Κρούμοι' τραγλοῦται,
γιὰ νὰ μ' ἐμπορέσετε καὶ σεῖς, πρὶν ἀπ' ἐδῶ τὸ στρίψετε,
κι' ἕνα συλλαλητήριον Ρωμαϊκὸ νὰ δῆτε,
καὶ κατ' ἐκείνων' ἐπὶ τῶν ἀνάγκων νὰ ρίψετε.

Πρὸς τὸ πρὶν ἐπικρατεῖ' στὸ κράτος ἡρεμία
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τοὺς πρόσφυγας ζητοῦν νὰ προστατεύσουν,
κι' ἂν καὶ τοῦ κράτους θέλετε νὰ δῆτε τὰ Τεμεῖα,
προφθάσετε περκαλῶ' πρὸς τὸν ἄρατεῦσόν.

Δὲν ξέρετε πῶς λαχτρῶν νάχω μ' ἐκεῖνα σχέσεις...
νὰ καὶ Παναπιστήμια
κι' ἡ λάμπουσα Ἀκαδημία.

ὁπόθεν βλέπει κατ' αὐτὰς δασκάλων μεταθέσεις
ἡ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
καὶ σκούπα γίνετ' ἐξαφνα τὸ πάγχρυσόν της δόρυ.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ πετάξετε
 μὲ φαντασίας ἄλματα,
 καὶ σεβαστὰ κυττάξετε
 προγόνων μας ἀγάλματα,
 τοῦ Κοραῆ τοῦ Χιώτη,
 τοῦ Ρήγα, τοῦ Δεσπότη.

Ἐμεῖς τοὺς βαρεθήκαμε τόσον καιρὸ κι' ἐκείνους
 ἔμπροστά μας νὰ τοὺς βλέπουμε βωβοὺς καὶ μαρμαρίνους.
 Ἐν τούτοις σεῖς ἂν θέλετε ἔμπροστά τους γονατίσετε...
 σὰς τοὺς πουλοῦμε... πάρτε τους' στὸ Τόκιο νὰ τοὺς στήσετε.

Διαβάσετε τὸ Σύνταγμα καὶ κάθε του θεσμόν,
 ποῦ' στῶν Ἑλλήνων κρέμεται τὸν πατριωτισμόν.
 Κυττάξετε πολιτικούς καὶ πολιτευομένους,
 ὅπου σὰν Δράκοι τὸ φρουροῦν ὡς ἀγκυραν τοῦ γένους,
 κι' ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ παππᾶ καθβάλα τρῶν ἀντίδερα,
 καὶ τοῦτος εἶναι γιὰ τὸν Ζυπ κι' ἐκεῖνος γιὰ τὰ σίδερα.

Καὶ τυπωμένα σχέδια διαβάσετε κι' ἀτύπωτα,
 κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος κᾶτι τι
 φαίνεται τώρα πῶς ζητεῖ,
 ἀλλ' ἂν κυττάξετε καλὰ κανεῖς δὲν θέλει τίποτα.

Νὰ διοικήσεις, κουτοὶ, γιὰ μεγάλους καὶ μικροὺς,
 εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν ἀναστήνετε νεκρούς,
 πάρτε τὰ προγράμματά μας, σωστικὰ κηρύγματα,
 πάρτε καὶ γιὰ πτωχὸν σάνιδες γιὰ θεσμῶν στηρίγματα,
 τὰς σκιὰς τῶν προπατόρων καὶ τὰς ἱεράς των θήκας,
 τὴν Ἑλῆα καὶ τὸ Κορδόνι καὶ τὴν φόλα τῆς Μαρίκας.

Πάρτε παρακαλῶ
 τὸνα κι' ἄλλο μας καλὸ,
 κι' Αστυνομικὰ μοντέλα
 καὶ τραβήξετε κορδέλα.

Στοὺς νόμους τοὺς παλῶν καὶ τοὺς προσφάτους
 τρυφήσετε καὶ σεῖς μετ' ἀπληστίας,
 κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κράτους
 ῥωτᾶτε καὶ τὸν Κύρο τῆς Ἑστίας.

Κι' ἂν πᾶτε' στὰς Μυκῆνας κι' ἄλλα μέρη
 καὶ λαγκαδιὰς περάσετε καὶ δάση,
 τὸν νοῦ σας μήπως' μέρα μεσημέρι
 κάποιος ληστοφυγόδικοις σὰς πιάσῃ
 κι' ἐνθυμηθῇ' ἐκεῖνον τὸν Ἀμποῦ
 καὶ μᾶς εἰπῇτε τότε: τί χαμποῦ;

Σὰς βεβαιῶ πῶς τώρα μετ' ὀλίγον
 θὰ κάνουμε Στρατοὺς Ὑποστρατήγων,
 κι' ἂν' λίγαις' μέραις μείνῃ' ἐδῶ πέρα
 μετ' σὸν κοινοστέφανον αἰθέρα,
 θὰ' δῃς, ὦ Κάτο, Χίδες καὶ Χοκίκι,
 τὴν Θύελλα, τὴν Δόξα, καὶ τὴν Νίκη,
 τὰν τιτορπιλικὰ μας πᾶ σπουδαῖα,
 ποῦ συμβολίζουν κάθε μας ἰδέαν.

Τὴν Δόξα θὰ τὴν ῥῆγῃτε μετ' στὰ χάλια μας,
 τὴν Νίκη μετ' στοὺς λόγους καὶ' στὰ σάλια μας,
 τὴν Θύελλα' στὰ δόλχη τὰ κεφάλια μας.

Ρωμηοὶ συνέρχονται, τὰ δόντια τῶν
 κι' ὅλο συσκέπτονται καὶ ψιθυρίζουν,
 πάντα συσκέψεις καὶ ψυθιρίσματα
 καὶ' στὸ κρεβάτι στριφογυρίσματα.

Κυττάτε γύρω πόσοι σωτήρες!
 τί γενναϊότης, τί χαρακτηῖρες!
 Τύφλα' μπροστά των νᾶχουν οἱ Βροῦτοι,
 βάρδα φουρνέλο, βρωμᾶ μπαροῦτι.

Ἵπὸ κωφὸς ἀκούεται ψιθυρισμὸς καὶ κρότος,
 καπνίζουν ἀποτσίγαρα, καπνίζουν κεφαλαί,
 κι' Ἀριστογείτονες πολλοὶ βαδίζουν εἰς τὸ σκότος
 ἐν μύρτου κρύπτοντες κλαδί μαρκοῦται ναργιλέ.

Τὰ τῆς Ἑλλάδος τρόπαια καὶ βράστα καὶ βλαστήματα
 καὶ τώρα σύρτε, ζήλευτὰ τῆς Ἀπὸ μας βλαστήματα
 'στὸ Τόκιο καὶ' στήν Ἰεδδῶ
 κι' ὁ νοῦς σας πάντα νᾶν' ἐδῶ.

Νὰ' πῆτε πῶς' γνωρίσατε τὸν Φασουλῆ τὸν κοῦκο,
 νὰ' πῆτε χαιρετίσματα πολλὰ καὶ' στήν Χαρούκω,
 κι' ἂν ἔλθῃ κάποτε κι' αὐτὴ' στὸν τόπο τὸν τραμπικιῶ
 τότε δὲν θάχωμε κι' ἐμεῖς ὑποδοχῆς σουρτουκο.

Εἰς τὸ καλὸ, Κεμάδα μου, Λεκάδα, Γαρσουβίχα,
 σὰς χαιρετᾶ κι' ὁ Φασουλῆς,
 κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶτε, προσφιλεῖς,
 φροντίσετε παρακαλῶ νὰ' ῥῆγῃτε καὶ τὸν Μίχα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Παλμοί, φλογῶδες πάθος κι' αἰσθήματος ἀβρότης
 ποιήματα Σοφίας Οἰκονομίδου πρώτης.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμηὸς θὰ σὰς οὐστήσῃ
 τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδικοῦ τοῦ Διονύσιου.
 Ὅ, τι τυπωθῇ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα διαλεκτῶ ..
 'στὴν ὁδὸν τοῦ Πραξιτέλους, αὐξῶν ἀριθμὸς ὀκτώ.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροοράτης πρώτης
 σὲ τοῦτον ῥάβεται καθὲς τῆς μόδας διασώτης.
 Τὴν ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ἐγὼ καλὴ τὴν βροχὰ
 μονάχα γιὰτὶ κόβετε κοστοῦμα' σὶν Φραγκίσκο.
 Μαγεύει τοὺς πελάτας του καὶ λεβεντὰ τοὺς δίνει
 καὶ ποῖον ὀλίγο ποῖον πολὺ τὸν κάνει φηγοῦρι.
 Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσατε μετ' ὅλην τὴν διστάσιον...
 ὁδὸς Σταδίου, καίωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.